Мені журно, що осінь моя
Виноградні листи розіслала, —
Мускуляста рука ратая
У чорноземлю врізала рало…

Мені лячно стежками іти,
Мені сумно співать колискову,
Коли вірю, що осінь – то ти,
Коли знаю – не зійдемось знову…

Порожнеча така навісна,
А тополі безмірно скорботні…
Що мені, ніби буде весна,
Що мені – коли осінь самотня!

Гайвороння сплітає вінки,
Крізь туман розлягаються дзвони —
Таємничі, над край не тривкі —
Лиш торкають розгублені гони…

Гей, болотяна путь ти моя,
Твою рану ніщо не загоїть!
Мені журно, що осінь – то я…
…Ми не стрінемось більше з тобою.